

**En
Nye Psalme,
Som forestiller
Skabningens Forundring
over
Skaberens Forsyn
og Godhed,
Og begynder saaledes:
O Skabere! mægtig og stoor, etc.
Synges med sin egen meget smukke
og angennemme Melodie.**

**Hertil er føyet
Tvende gudelige
Morgen- og Aften-Psalmer,
Hvilke kan synges med den Melodie:
O! GUD skee Lov til evig Tiid, etc.
Eller:
GUD Fader udi Himmerig, etc.**

Tronhiem, trykt Aar 1765.

1.

O Skabere! mægtig og stoor,
Tilbedende øverste Magt!
Du, som med Dit Almagtes Ord,
Har Alting af Intet frembragt!
Tillad, at et Støv af Din Muld,
Som udaf Forundring er fuld,
Tør kaste sig Skabere! ned for Din Fod,
At takke Dig for Du er god!

2.

Din Almagt har dannet mit Leer,
Det blev ved Dit bydende Bliv!
Din Godhed dog gjorde end meer
I det Du det blevne gav Liv;
Men deri du meest har giort vel:
Du gav mig en sandsende Siæl,
En Siæl, som i Kraft af Udødelighed,
Dit Væsen saa nær rører ved.

3.

Din Almagt den kaldte mig frem,
Din Almagt til Lyset mig bar,
Din Godhed har sadt mig blant dem
Til hvilke Du Brødet selv skar!
Din Godhed fra da og til nu,
Mig stedse har kommet ihu,
Skuld' jeg da forglemme at Du est mig god?
Ney! ey mens jeg Liv har og Blod.

4.

Har Øyet saa mangen engang
Maat fælde saa modige Taar',
Udperset formedelst en Tvang
Af Lykkens de haardeste Kaar;
Da jeg udi dette dog veed:
At alt til mit Beste er skeed,
Saa jeg endog for det mig selv er imod
Vil takke Dig for Du er god.

5.

Men een Ting, O sødeste GUD!
Som alle Ting har i Gevalt,
Af alting jeg beder mig ud,
Og det er af alle Ting Alt:
At om Du mig Lykke beskiær,
Jeg glemme ey maa, hvad jeg er,
At om du ved Modgang og prøve mig vil,
Da giv og selv Kræfter dertil.

6.

Nu, Skabere! mægtig og stoor,
Tilbedende ævige Magt!
Antag udi Naade de Ord,
Som ere af Hiertet frembragt!
Og naar jeg ey meere, min GUD!
Din Godhed kan her synge ud,
Tag Siælen da hen op til Englernes Tal,
Hvor ævig den love Dig skal.

En Morgen-Psalme

1.

Vaag op, min Siæl, nu er det Tiid
At Dagen vil frembryde,
Nu kommer Solens Klarhed hid,
Hvorved du dig kand fryde.

2.

Stat op, tag Bønne-Bogen fat,
Og lav dig til at bede,
Priis GUD for denne roelig Nat,
Hav Lov og Tak til reede.

3.

Der du laae i din Sove-Sted,
Stod Døden med sin Bue,
Ja Satan selv var ogsaa med
Og vilde dig forkue.

4.

Tænk nu min Siæl, tænk paa den Frygt,
Hvori dit Liv laae fangen,
Hvor snart var du da undertrykt,
Og slet til Grunde gangen?

5.

Mens HErrens Engle holdte Vagt,
Og drev dem slet tilbage,
Og gav paa dig saa nøye Agt,
Ja hindret denne Plage.

6.

Bryd derfor ud med liflig Klang,
Og lad din Stemme lyde,
Lad aldrig af med Ære-Sang
GUds høye Navn at pryde.

7.

Hold and med Bøn, bliv stadig ved
Hans Ære at forfremme,
Saa skal du uden al Fortræd
Fin Frelzers Hielp fornemme.

8.

Tak være Dig af Hiertens Grund,
O GUD! som mig har sparet
Fra Nød og Død til denne Stund,
Og naadig mig bevaret.

9.

Regier i Dag og al min Tiid
Mit Hierte, Sind og Tanker,
Vær Du mit Haab og al Tilliid,
Hvor jeg i Verden vanker.

10.

Lad Satan ingen Fremgang faae,
Naar han mig eftertragter,
Lad Verdens Falskhed undergaae
Med hendes slege Fagter.

11.

Styr Du mit svage Kiød og Blod,
Som drager mig at synde,
Opryk de onde Lasters Rod,
Demp Syndens daarlig Brynde.

12.

Det Kald, som jeg betiene skal,
Lad mig med Lyst forrette:
Frie mig fra Undergang og Fald,
Fra Klammer, Kiv og Trette.

13.

Lad mig med GUD og Æren saa
Mit daglig Brød opsøge,

At al den Ting maa for sig gaae,
Som kand Din Lov forøge.

14.

Lad mig i Dyd og Ærbarhed
Mit gandske Liv fremdrage:
At jeg kand være vel bereed,
Og altid Dig behage!

15.

Og naar jeg da af Dage mæt
Ved Døden skal henrykkes,
Og mine Øynelaage slet
Formørket sammentrykkes,

16.

Lad da, O Jesu! søde Ven!
Min Siæl til evig Glæde
Fra Jorderig forfløttes hen,
I Himlens høye Sæde.

En Aften-Psalme.

1.

Vi gaar hver Dag paa Gravens Bred,
Alting vil sig forandre,
Vi har her ingen Blive-Sted,
Vi skal jo engang vandre.

2.

Se Tiden driver Tiden hen,
Den Dag som nu forsvinder,

Den kommer aldrig meer igjen,
Og ingen Stæd her finder.

3.

I Dag paa Himlens Firmament,
Da saae man Soelen prale,
Nu er den atter fra os vendt,
Og gangen som i Dvale.

4.

Nu triner Aften-Stiernen frem,
Nu søger man om Hvile,
Nu lukker hver sin Huus og Hiem,
Og vil til Sengen iile.

5.

See, HErre! see, jeg færdig staaer
Din Godhed at tilbede,
Saavidt min Aand og Kraft formaar,
Vil jeg Din Lov udbrede.

6.

Du har beskyttet mig saa vel
I denne dag af Naade,
Du frelste mig til Liv og Siæl
Fra Fare, Nød og Vaade.

7.

Med Synden er jeg hart betrængt,
Til idel Ondskab færdig,
Med onde Lysters Gift befængt,
Som gjør mig slet uværdig

8.

Til al den Naade, som Du mig
Saa tusind-fold har skiænket,
Mit hierte er saa langt fra Dig,
Men hart til Synden lænket.

9.

Hertil har jeg saa skammelig
Med Gierning, Ord og Lader
I denne Dag fortørner Dig,
O Naadefulde Fader!

10.

Forlad, forlad, og vær mig god!
Vær god og straf med Maade,
Tænk kun paa JEsu Rosens Blod,
Saa bliver det min Baade.

11.

Saa er jeg nok forsikret paa,
At intet Ondt mig rører,
Ja! Satan skal tilbage staae,
Som mig saa tidt forfører.

12.

Naar JEsus er mit Lys og Glands,
Saa tør jeg ikke grue,
Saa kand mit Hierte, Sind og Sands
Opblusse som en Lue

13.

Saa frøgter jeg for ingen Nød,
Naar Herlighedens HERRE
I Modgang, ja i Liv og Død
Vil min Ledsager være.

14.

Kom, JEsu! kom, bliv her i Nat
Nu trættes mine Lemmer,
Nu griber Søvnens paa mig fat,
Jeg Dig dog ey forglemmer.

15.

Din Engle-Flok lad om mig staae,
Og vogte mig saa rolig,
At jeg udi min Senge-Vraae
Maa hvile tryk og trolig.